

[Elgaard.]

at nå et resultat vedrørende de nu forelagte forslag næppe være synderlig store, idet jeg vurderer det således, at hvis der ikke er et flertal, som er enig om, hvad man stiller imod, hvilket mål man vil nå, så vil det heller ikke nytte, at man er enig om en række af midlerne, der skulle anvendes.

Alle demokratiske partier i denne sal er i virkeligheden uden tvivl enige om selve det forhold, at Danmarks økonomi for tiden er ude i en meget strid modvind. Vi kender alle årsagerne dertil, nemlig at der på verdensmarkedet er sket en meget omfattende prisstigning. Stigningen har skabt den tilstand for Danmark, at vore importvarer nu er halvanden gang så dyre, som de var i 1949, medens vi fortsat sælger vore varer til delvis uforandrede priser. Deraf følger, at vi får et stort underskud på vor betalingsbalance overfor udlandet, et underskud, der vel nu kan vurderes at være så stort, at det ikke engang dækkes af Marshallhjælpen. Denne situation må vel kunne overbevise ethvert alvorligt overvejende medlem af dette ting om, at det er påkrævet, at der foretages særlige foranstaltninger for at rette situationen op, og jeg vil påstå, at regeringen på denne baggrund har udarbejdet sine forslag med det formål for øje at rette situationen op.

Det står nu til tingets medlemmer, hvad der skal komme ud af forslagene. De er ikke stillet som et ultimatum, men det skal dog siges, at forslagene er at betragte som en helhed. Ændringer i et eller flere af forslagene kan meget vel komme til at foreligge, men princippet i og formålet med forslagene kan ikke udslettes. Vi kan få nedsatte priser på hjemmemarkedet for en række levnedsmidler, man kan også nå en række begrænsninger, forhåbentlig, på avancernes område, ligesom man må tilstræbe et indgreb overfor pristallets uheldige økonomiske virkninger; man kan sætte en vis grænse, selvom den er begrænset, for investeringerne; man kan vel vise en vis varsomhed overfor byggeriets kapitalforbrug; men det må være et ufravigeligt mål, synes jeg, at nye skatter ikke indregnes i pristallet.

I denne situation gælder det om, at man overfor befolkningen giver tilkende, at man med fuld alvor går til arbejdet på at rette vor økonomiske situation op, og jeg spørger: Kan folketinget efter den stemning, der er i vort land, være ligegyldig med hensyn til, om man når et resultat eller ej? Jeg synes det ikke. Det er jo ikke letsindig tale, når det siges, at befolkningen virkelig venter, at partierne nu i enighed skaber det

for landet gunstigste resultat. Jeg tror, det er noget af en besøgelsestid for den høje rigsdag, og jeg vil meget anbefale, at man ikke ender i et resultat, der kan blive et nyt prestigetab for rigsdagen.

Venstre er rede til at gå ind i et sådant samarbejde for at nå et positivt resultat, og vi vil gerne se, hvordan de andre partier stiller sig.

En almindelig bedømmelse af tidens vanskeligheder må give det resultat, at regering og lovgivningsmagt har tøvet længe nok, og at det nu må være tid til at skride til handling. Jeg vil mene, selvom det kan være vanskeligt at sige med sikkerhed, at den økonomiske udvikling, vi er inde i i dette øjeblik, i virkeligheden har været i gang nogen tid, før den foregående regering trådte tilbage. Jeg erindrer tydeligt, at der også her i tinget blev rettet det spørgsmål til den daværende regering, om den ikke fandt det fornødent at forberede visse foranstaltninger i anledning af den uheldige økonomiske udvikling i vort land. Den daværende regering sagde, at den ville se tiden an lidt endnu. Nu er forholdene betydeligt værre. Det er i hovedsagen forholdene udefra, der har gjort situationen mere alvorlig, end den har været tidligere, men vi må være klar over, at opgaven næppe bliver lettere at løse for os, hvis vi stadig ser tiden an.

Den vej, den nuværende regering anviser, fører både til begrænsning af forbruget og til en relativt høj beskæftigelse, i alt fald høj i sammenligning med den beskæftigelse, der ville blive, hvis kreditstramning skulle være det afgørende middel mod inflation og en negativ betalingsbalance.

Denne regerings vilje til samarbejde med rigsdagen til løsning af den vanskelige opgave, der ligger for, er forlængst fastslået, og derfor kan de bebrejdelser, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen rettede imod regeringen, ikke godtages. Regeringens samarbejdsvilje blev dokumenteret i november i fjor under behandlingen af det store skatelovskompleks, og dengang — kan jeg sige til det ærede medlem hr. H. C. Hansen — søgte man ikke føling med de oppositionelle partier på den måde, som man har gjort nu i anden omgang. Da mødte regeringen med sine forslag i tinget, samarbejdsvilje var tilstede, og der nåedes et resultat. Jeg kan ikke se nogen baggrund for bebrejdelse mod regeringen, efter at den har dokumenteret både sin vilje og sin evne til at samarbejde om de vigtige opgaver allerede i november 1950, da den forud for disse forslags fremsættelse har ført nogle ikke særlig forplig-